

Rianne Verwoert
Schikken
of **stikken**

Romantisch, charmant en vol humor

SCHIKKEN OF STIKKEN

Lees ook de andere chicklit-uitgaven van
Uitgeverij Zomer & Keuning

RIANNE VERWOERT

Liever niet verliefd
Trouw(en)
Match?!

IRIS BOTER

Reünie in Rome

MARIËLLE BOVENKAMP

Holiday blues
Dubbel verliefd

MARIJKE VAN DEN ELSEN

Leuk voor één nacht
Gek van jou

PETRA KRUIJT

Gemma & partners

MIA LAND

Rondje!
Tot ziens!
Ik wil!

MARIËTTE MIDDELBEEK

Dior & dennenbomen
Lovalicious
Hex!

ELS RUITERS

Liefde in de steigers
Balletschoenen en boxershorts
Ik snap you not!

Rianne Verwoert

Schikken of stikken

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 510 7

NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen

Omslagfoto: James Walker/Arcangel Images, [Imagestore]

Auteursfoto: © Eveline van Elk

© 2010 Uitgeverij Zomer & Keuning, Kampen

www.nederlandsechicklit.nl

www.rianneverwoert.nl

Namen en situaties in deze roman zijn gefingeerd en eventuele gelijkenissen of overeenkomsten met de werkelijkheid en bestaande personen berusten op louter toeval.

Alle rechten voorbehouden

1

Ik wrijf in mijn ogen omdat ze nog niet echt open zijn en ik moeite heb om te zien wat de docent organisatiekunde op het bord schrijft. Dat hij een poging doet om het verschil uit te leggen tussen een lijn- en stafafdeling ontgaat me eigenlijk min of meer. Ook niet zo gek op een maandagmorgen om kwart voor negen. Veel te vroeg om al op school te zijn, na een weekend stappen met mijn vriendinnen en natuurlijk veel te laat naar bed. Hoe kan het ook anders, het is altijd zo gezellig!

De docent is een vrij grote man van middelbare leeftijd. Hij draagt een zwart pak met daaronder een lichtblauw overhemd, heeft een vierkante bril op zijn hoofd en houdt van geintjes, al vinden wij hem nauwelijks grappig.

Mijn beste vriendin en klasgenoot Eva stoot me met haar elleboog aan en ik kijk geschrokken op. Ik was helemaal verzonken in gedachten en in het tekeningetje dat ik in mijn collegeblok aan het maken was.

‘Mandy, ik moet je straks iets vertellen,’ zegt ze en haalt een hand door haar lange bruine haren.

‘Wat dan?’ vraag ik nieuwsgierig. Ik bekijk haar onderzoekend. Heeft ze blosjes op haar wangen? Of ziet ze er zo

anders dan anders uit omdat ze haar nieuwe blauwe vestje aanheeft?

Dan zie ik vanuit mijn ooghoeken de leraar naar ons kijken. Hij zegt niets over ons geklets, maar begint stencils uit te delen.

‘Nu kun je van alles doen met zo’n papier,’ zegt hij en blijft precies voor ons stilstaan. Wij kijken hem wazig aan.

Hij pakt het stencil op en begint er een hoedje van te maken. Als hij het hoedje gevouwen heeft, zet hij het op zijn hoofd. Sommigen beginnen te lachen, anderen daarentegen kijken elkaar vreemd aan. Zelf heeft hij de grootste schik en buldert van het lachen.

‘Dit is nog niet alles. Je kunt er ook een bakje van maken,’ zegt hij en Eva en ik kijken elkaar aan alsof die vent gestoord is. IJverig begint hij te vouwen. ‘Pas op dat je dit randje niet scheurt, want dan zit er een gat in het bakje.’

‘Volgens mij zit er een gat in zijn hoofd,’ fluister ik.

‘Is dit een tentamenvraag?’ vraagt Eva en ik kom niet meer bij van het lachen.

De beste man begint nog harder te gieren. ‘Dat zou dan de eerste keer zijn, maar voor alles moet een eerste keer zijn natuurlijk.’ Gelukkig, hij loopt weer terug naar het whiteboard. Ik vraag me af wat ik in deze les doe, ik had nog in bed kunnen liggen. ‘Voor deze onzin sta ik de volgende keer echt niet meer op,’ fluister ik naar Eva en zij knikt instemmend. Ik vraag me überhaupt af of er de volgende les nog iemand komt opdagen.

Het uur zit erop en wij lopen de klas uit. Tijd voor pauze.

‘Koffie,’ roep ik, altijd in voor een heerlijk bakkie, vooral op de vroege morgen. Zo’n cafeïneshot maakt me een beetje wakker.

‘Wat wil je me vertellen?’ vraag ik aan Eva als we in de kantine, met een kopje warme koffie in onze handen,

aan een tafel zitten.

‘Stijn...’ zegt ze en valt stil. Ik ben in één klap klaarwakker. Ik ga rechtop zitten en kan er nog net voor zorgen dat de koffie niet over de rand van het bekertje klotst. Stijn, de ex van Eva, waar ze tot over haar oren verliefd op was. De Stijn met die mooie bos blonde krullen en zijn diepbloauwe ogen, maar die haar wél bedroog, en niet één keer, nee, keer op keer. Eva was zo verliefd, dat ze het hem steeds vergaf. Hoe hard Sanne, Iris en ik ook riepen dat ze ermee moest stoppen, dat hij haar niet gelukkig ging maken, hoe harder Eva Stijn verdedigde. Na hun twee jaar durende relatie heeft Eva drie maanden geleden de relatie met pijn in haar hart beëindigd. Ze trof Stijn die dag samen met een andere vrouw vriend in het park aan. En hè hè, eindelijk was ook voor haar de maat vol.

‘Stijn wat?’

‘Hij stond gisteren ineens op de stoep. Mijn ouders waren op visite bij mijn opa en oma en mijn broertje was voetballen. In mijn huiskloffie liep ik naar de deur toen de bel ging, deed open en daar stond Stijn. Ik schaamde me kapot. Je had me moeten zien met dat veel te wijde T-shirt met vlekken erin, die uitgelubberde trainingsbroek en van die afgrijselijke hondensloffen eronder.’

‘Jij, je schamen tegenover Stijn? Ik geloof dat hij zich moet generen dat hij überhaupt nog de moed heeft om zich te vertonen bij jou. Je hebt toch zeker wel de deur weer dichtgegooid, hè?’

Eva kijkt me geschrokken aan.

‘Wat is er? Heb je hem binnengelaten?’

‘Ja, hij stond daar zo zielig en hij keek heel lief. Ik kon hem niet buiten laten staan.’

‘O, meisje toch, en eenmaal binnen begon hij natuurlijk weer met al zijn smeekbedes, excuses en andere onzinpraatjes?’

‘Ik weet het niet.’ Eventjes is het stil. Eva kijkt me aan en vervolgt dan haar zin: ‘Dit keer leek het zo gemeend. Hij vertelde dat hij al drie maanden lang piekert over wat hij fout gedaan heeft. Elke nacht voor het slapen gaan denkt hij aan mij. Hij mist mijn vrolijke lach en mijn gekke spontane acties, zegt hij. Hij staart uren naar de telefoon in de hoop dat ik bel. Hij kijkt niet meer naar andere vrouwen om. Hij wil mij, alleen mij, en daar is hij helemaal zeker van.’

‘Geloof je die onzin zelf?’ vraag ik verbaasd. Ik dacht dat Eva haar oogkleppen eindelijk had afgedaan, maar dat heb ik goed mis.

‘Hij vertelde het zo mooi en hij was zo lief voor me.’

Ik schiet overeind en met de koffie in mijn handen sta ik voor Eva. ‘Lief! Nu wordt het helemaal mooi, je gaat me toch niet vertellen dat hij het lef had om jou aan te raken of, erger nog, om je te zoenen?’

Eva maakt zich kleiner. Met haar gezicht naar de vloer zegt ze heel zacht: ‘Hij heeft me gezoend en het voelde zo goed. Zo vertrouwd. Mijn hoofd op zijn schouders, zijn armen om me heen. Ik werd opgewonden van het ritme van zijn hartslag, snap dat dan!’

‘Lieverd, geloof me, dit gaat niet goed aflopen. Je weet toch hoe Stijn is? Je kent zijn mooie praatjes, maar je weet inmiddels ook hoe hij daarna gewoon weer op dezelfde manier verder gaat. Dat patroon van hem valt niet te doorbreken. Al sla je hem met een hamer op zijn kop zodat hij sterretjes ziet, zelfs dan zal hij niet stoppen.’

‘Denk je dat? Zou hij het dit keer niet menen? We zijn al drie maanden uit elkaar. Ik denk dat hij me écht mist.’

‘Ik kan je natuurlijk niet tegenhouden en als jij denkt dat hij niet liegt, dan moet je voor hem gaan. Kom alleen niet bij me zeuren als hij je weer ongelukkig maakt. Ik was net zo blij dat ik ‘de’ Eva weer terug had.’

‘Ik blijf ook ‘de’ Eva. Dit keer laat ik me niet meer ongelukkig maken. Ik weet echt wel hoe ik met Stijn moet omgaan nu. Hij kiest voor mij of voor een ander, maar kiest hij voor mij, dan blijft hij trouw. Vreemdgaan betekent ballen eraf.’

‘Geloof je het zelf?’ vraag ik. ‘Hij blijft punt a niet trouw en punt b jij hakt zijn ballen er helemaal niet af. Daar ben je veel te lief voor en je hoopt dat hij toch weer bij je terugkomt na zijn slippertjes.’

‘Hij blijft mij echt wel trouw. Ik merk het aan alles wat hij me gisteren zei. Ik zag het in zijn diepblauwe ogen. Hij klonk ook veel serieuzer dan voorheen. Hij meent het, zeker weten.’

‘Dus jij beweert nu dat Stijn opeens monogaam geworden is? *In your dreams!*’

‘Ik weet het niet. Misschien heb je ook wel gelijk en moet ik hem helemaal niet meer binnenlaten, maar ik houd van hem. Ik wil hem graag een kans geven. We hebben ook mooie tijden gehad, weet je nog?’

‘Ja, dat is het probleem. Je blijft je vastklampen aan de mooie herinneringen en je probeert de nare ervaringen weg te duwen. Ver weg, zodat je ze niet meer ziet. Dat moet je niet doen. Weeg de mooie momenten af tegen de klote momenten en je zult zien dat hij je niet veel geluk heeft gebracht. Je moet ophouden met het liefhebben van Stijn. Hij is het niet waard. Hij bedriegt je waar je bij staat. Nou vooruit, dat nog net niet. Maar wel zo ongeveer. Ben je het alweer vergeten? Die keer dat meneer over zijn vrouwelijke collega van de snackbar heen ging.’

Eva zucht diep. ‘Nee, dat ben ik niet vergeten, al heb ik het wel min of meer verdrongen. Ver weggestopt in een achterkamertje van mijn hoofd.’

‘Zet het maar op papier. Echt. Dan zul je zien wat er allemaal gebeurd is. Laat het los, lieve Eef. Je kunt alleen

gelukkig worden als je op zoek gaat naar nieuw geluk en dat gaat niet vanzelf. Je hoeft hem niet te vergeten, geef hem een plaats in je hart en laat hem daar blijven. Het is afgesloten en voorbij. Hij is niet de ideale man voor jou, jij verdient vele malen beter. *Forget him!*

‘Misschien is die zoen geen slimme zet geweest,’ zegt Eva uiteindelijk. Ze kijkt me bedroefd aan. ‘Je hebt gelijk. Zo kom ik nooit van hem af en raak ik keer op keer teleurgesteld. Ik ga hem vanavond laten weten dat ik geen contact meer wil, dat die zoen een vergissing was.’

‘Echt?’ vraag ik omdat ik Eva langer ken dan vandaag. Vanavond wordt morgen, morgen wordt overmorgen, en overmorgen wordt volgende week. Uiteindelijk besluit ze het dan toch niet te doen, omdat ze nog zoveel van hem houdt.

‘Ik beloof het,’ zegt ze bijna plechtig. Ze kijkt op haar horloge. ‘O, nee, we zijn te laat. We moeten weer naar de les.’

‘Jullie zijn te laat,’ klinkt de strenge, zware stem van meneer Kroebels.

‘We hebben een goede reden,’ floep ik er veel te snel uit. Stom. Waarom ga ik mezelf verdedigen? Laat hem het mooi bekijken. Dan maar een lesje minder. *No worries!*

‘Die hoef ik niet te horen. Te laat is te laat. Jullie hoeven mijn les niet meer te volgen vandaag. De volgende keer wil ik dat jullie op tijd zijn, anders zorg ik ervoor dat jullie niet mogen deelnemen aan het tentamen.’ Hij gooit de deur met een smak dicht.

‘Verdrijf van deze aardkloot,’ zegt Eva. ‘Hij is vroeger toch ook student geweest en is vast ook wel eens te laat gekomen.’

‘Kan het interesseren. De wereld vergaat niet. Ik vind Kroebels toch al een akelige vent en aan zijn uitleg heb ik

nog nooit iets gehad. We missen niets. Nog een bakje koffie dan maar?’

‘Lekker!’

Eenmaal terug in de kantine begint Eva vrolijk te babbelen. ‘Hoe is het eigenlijk met Nick?’ vraagt ze.

Ik haal mijn schouders op. ‘Het is nog zo pril. We zijn pas een maand samen, maar tot nu toe gaat het wel aardig.’

‘Wel aardig? Dat klinkt niet heel erg super de super tot over de oren verliefd.’

‘Tja, hoe moet ik dat uitleggen? We hebben gewoon andere interesses. Dat ik van shoppen, feesten en lol maken houd, hoef ik jou niet te vertellen. Maar Nick... Hij houdt gewoon van totaal andere dingen. Hij is een enorme sportfanaat en zit op zaterdagavond liever op de bank samen met mij een film te kijken dan dat we met een wijntje of biertje dansend in de discotheek staan.’

‘O jee, sporten, dat is helemaal niets voor jou. Jij wordt al moe als je ernaar moet kijken, nietwaar? En een week zonder disco of kroeg overleef jij volgens mij ook niet.’

‘Klopt, maar ik ben toch wel gek op Nick. Wie weet vinden we over een tijdje wel een aantal gezamenlijke interesses,’ zeg ik hoopvol.

Eva knikt en zwijgt. Het is even stil en ik vraag me af of ik er wel goed aan doe om verder te gaan met Nick, maar ergens trekt hij me toch aan. Hij is totaal anders dan ik, maar dat geeft toch niet? Het maakt hem juist interessant. Of toch weer niet?

‘Laten we naar huis gaan,’ zegt Eva.

‘Goed plan. We hebben immers geen les meer.’

*

Goede Tijden Slechte Tijden is al een halfuur afgelopen. Nick had beloofd om dat samen met mij te kijken en daarna gezellig een film op te zetten. Ik heb de chips en cola al op mijn slaapkamer staan, het dvd'tje ligt klaar en ik heb om een romantische sfeer te creëren wat kaarsjes aangestoken. Waar blijft hij toch? Hij zou hier al een uur geleden zijn. Verdorie, ik kan er niet tegen als mensen hun afspraak niet nakomen. Ik schenk een glas cola in en terwijl ik dat doe, gaat de telefoon. Snel zet ik de colafles weer neer en neem op.

'Met Mandy.'

'Met Nick,' hoor ik aan de andere kant van de lijn.

'Ben je er al bijna?' vraag ik hoopvol.

'Nee. Er is een extra voetbaltraining ingelast vanwege die belangrijke wedstrijd van aanstaande zaterdag en ik ben onze afspraak glad vergeten. Het schoot me net te binnen. Ik kan vanavond dus helaas niet meer naar je toe komen.'

Helaas? Helaas! Het zal wel, volgens mij kan het hem geen reet interesseren. 'Geeft niets,' zeg ik zo neutraal mogelijk en ik hoop dat ik de teleurstelling kan verbergen. Hij hoeft niet te weten dat ik al een uur zit te wachten en elke seconde op de klok voorbij heb zien tikken.

'Ik moet nu ophangen. Zal ik zaterdagavond langskomen? Dan kijken we samen een filmpje.'

Ik twijfel. Eigenlijk zou ik met mijn vriendinnen naar de discotheek gaan. Er draait een geweldige dj. Dat wil ik helemaal niet missen. 'Nee, ik ga dan met mijn vriendinnen uit. Ga je mee?'

'Misschien, dat laat ik je nog wel weten. Ik moet nu ophangen. Doeg, kus. Ik houd van je.'

'Ik ook van jou.' Halverwege de zin hoor ik dat er al is opgehangen. Ik staar naar mijn telefoon. Mijn ogen zijn waterig en ik heb zin om mijn mobieltje door de kamer te

smijten. Nick ook altijd met zijn sport. We zijn pas een maand samen en hij heeft al drie keer afgebeeld vanwege dat stomme gesport van hem. Ik blaas de kaarsjes uit en drink mijn glas cola in twee slokken leeg. Ik ga slapen, gezellig wordt het toch niet meer vanavond.

*

Er valt een streep daglicht tussen de kier van de gordijnen. Ik word langzaam wakker en voel mijn ogen prikken. Met beide handen wrijf ik langs mijn nek. Hij is pijnlijk en stijf, verkeerd gelegen waarschijnlijk. Dan verplaats ik mijn handen naar mijn benen en voel iets ruws, het lijkt wel spijkerstof. Normaal is het zacht, zoals een pyjama hoort te zijn. Ik wrijf in mijn ogen en kijk naar mijn broek, een spijkerbroek. Dan valt me op dat ik ook een trui draag. Hij ruikt naar geurkaars. Vanuit mijn bed zie ik de drie uitgeblazen geurkaarsen staan, ze zijn sneu en scheef opgebrand. Daarnaast ligt een dvd die ik niet gezien heb. De lege glazen staan er ook maar zielig bij, ze zijn niet eens gevuld geweest. Ik slik een keer. Mijn mond is droog. Ik slik nog een keer, maar hij blijft droog. In de badkamer vul ik een glas met water. Zachtjes nip ik aan de rand van het glas en loop terug naar de slaapkamer. Mijn blik valt op het gekreukte beddengoed. Wat heb ik onrustig geslapen. Ik weet het weer. Nick. Hij kwam niet opdagen. De rotzak. Ik laat me terugzakken in de kussens en huil zonder me te schamen. Er is toch niemand die het ziet.

Na een huilbui van tien minuten loop ik naar de badkamer, kleed me uit en stap onder de douche. De waterstralen masseren mijn rug en ik voel de spanning verminderen. Waarom maak ik me altijd overal druk om? Als Nick het belangrijker vindt om te gaan sporten, moet hij dat zelf

weten. Dan ga ik zaterdag lekker met vriendinnen uit en bekijkt hij het maar. Ik ga daarom toch zeker niet in zak en as zitten. Ik wrijf de shampoo in mijn haren en met mijn vingertoppen masseer ik mijn hoofd. De geur van de shampoo maakt me weer vrolijk. Vanmiddag ga ik shoppen met Sanne, Eva en Iris. Eva en ik hebben alleen deze ochtend les. Sanne vond dat ze wel een paar uurtjes kon *skippen* om te gaan winkelen en Iris studeert al af en kan haar eigen tijd indelen.

Ik stap onder de douche vandaan, droog me af en poets ondertussen ook mijn tanden. Moet kunnen, wij vrouwen kunnen prima twee dingen tegelijk.

Een halfuur later heb ik schone kleren aangetrokken, make-up op mijn gezicht gedaan en mijn bed opgemaakt. Ik ga naar beneden. Zoekend kijk ik de keuken in, op zoek naar brood. O ja, mijn moeder is vandaag niet thuis. Ze bleef bij een vriendin logeren, zei ze. Ze klonk nogal vaag. Sinds mijn moeder weer vrijgezel is, gaat ze vaak op stap 's avonds, maar ik vraag me af of het altijd met vriendinnen is. Afijn, ik had dus brood uit de vriezer moeten leggen. Ik ontdooi een paar boterhammen in de magnetron, besmeer ze daarna met een dikke laag chocoladepasta en stop ze in een zakje. Ik ontbijt op school wel.

Eva staat bij het klaslokaal te wachten. Zo, dan kan ik haar mooi even uithoren over Stijn.

‘Heb je Stijn al opgebeld?’

‘Nee, ik heb er gisteren helemaal geen tijd meer voor gehad.’ Ze kijkt de andere kant op. Ze liegt, maar daar komt ze mooi niet mee weg.

‘Goed geprobeerd, maar daar trap ik natuurlijk niet in.’

‘Weet je. Ik dacht: het kan altijd nog. Misschien laat hij me nu wel met rust en dan hoeft ik hem ook geen pijn te

doen. Voor mezelf ook een stuk makkelijker trouwens.'

'Nee, dat is het niet, lieve Eva. Als jij niet duidelijk bent, komt hij steeds weer naar je toe en voordat je het weet zijn jullie weer samen. Wil je dat?'

'Ik weet het niet meer. Ik mis hem zo.'

'Nee. Je mist de liefde, de genegenheid, het vertrouwen en het gevoel dat iemand om je geeft. Wees nu eens heel eerlijk. Mis je Stijn? De man die je keer op keer bedroog? Die constant leugens verzong?'

'Je hebt gelijk, maar ik mis het zo. Die arm om me heen, die kus en de gezellige avonden. Altijd iemand kunnen bel- len als je iets kwijt wilt,' zegt Eva.

'Dat kan nog steeds. Je mag mij bellen.'

Ze kijkt me sneu aan.

'Ja, dat is niet hetzelfde, dat weet ik,' zeg ik. 'Ik begrijp best dat het moeilijk is. Je mist de liefde, maar ik weet zeker dat er snel een leuke jongen komt.'

'Ik hoop het. Laten we het lokaal in gaan. Ik wil niet weer te laat komen.'

Na een paar doodsaaie lesuren is het eindelijk twaalf uur en zitten de colleges erop.

'Kom, dan pakken we de bus naar de stad. Sanne en Iris wachten ons op bij de McDonald's. Dan kunnen we eerst eten en daarna lekker shoppen.'

Eva knikt. 'Prima idee.'

We lopen de school uit. Er komt net een bus aan rijden. Kijk aan, wat een mazzel! We haasten ons naar de overkant van de straat. De buschauffeur doet de deuren dicht, maar nog net kan ik mijn tas ertussen werpen. Hij opent de deuren weer en met een boze blik kijkt hij ons aan. 'Dames, dit is niet de bedoeling.'

'Sorry, maar we hebben heel erg veel haast, een zeer belangrijke afspraak,' lieg ik.

'Vooruit, stap in,' bromt hij.

‘Dank u,’ zeg ik en toon mijn ov. Ook Eva laat haar ov-kaart zien en dan lopen we verder de bus in.

We komen aan in de stad en wandelen samen naar de McDonald’s, waar ik Sanne en Iris al zie staan.

‘Hallo,’ roepen Eva en ik vrolijk in koor.

‘Hoi! Laten we naar binnen gaan. Ik heb honger,’ zegt Iris. Iris heeft altijd honger. Ze eet veel én ze blijft er slank bij. Ik ben er zo jaloers op. Kon ik ’s avonds maar een kroket of een broodje hamburger eten zonder consequenties voor mijn figuur. Helaas, als ik zin heb in iets lekkers moet ik kiezen tussen een stukje komkommer en een appel. Ik word al dik van lucht.

Met zijn vieren lopen we naar binnen. De geur van hamburgers komt mij tegemoet. Ronald McDonald lacht vriendelijk naar me en uit de ballenbak komt het gejoel van kleine kinderen.

‘Wat mag het zijn?’ hoor ik de verkoopster aan de andere kant van de toonbank vragen. O, we zijn al aan de beurt. Ik sta weer te suffen en heb nog niet bedacht wat ik wil eten.

‘Een medium salademenu alsjeblieft,’ zeg ik, hoewel ik meer trek heb in een hamburger, maar ik heb de afgelopen tijd al te veel gezondigd. Deze week eet ik gezond, heb ik met mezelf afgesproken. En daar houd ik me aan. Of zal ik toch?

‘Anders nog iets?’ vraagt de kassamedewerkster. Zal ik? Een kleine hamburger erbij?

Nee, Mandy. Nee! Je doet het niet. Denk aan je afspraak.

‘Dat was het,’ weet ik met tegenzin uit te brengen.

Na het eten, dat me niet heel goed smaakte omdat ik constant allemaal lekkere hamburgers om me heen zag en ik alleen een salade en wat lauwe frietjes had, kiepen we het afval in de vuilnisbak en gaan de stad in. ‘Kijk daar, een

nieuwe kledingwinkel,' zegt Eva. Wij kennen Eindhoven op ons duimpje. Een nieuwe winkel ontsnapt nooit aan onze aandacht.

'Leuk, laten we daar gaan kijken,' zeg ik. Met zijn viereen lopen we de winkel binnen. Het is een klein winkeltje. De wanden liggen vol met jeans. In het midden staat een rek met T-shirts en vestjes, maar het overgrote deel is jeans. Ze hebben allemaal merkbroeken. Voordat ik ook maar iets uit de schappen kan halen, komt de verkoopster naar ons toe gelopen.

'Kan ik jullie helpen? Wat is je maat?' Ze kijkt me recht aan.

Aaargh! Als ik ergens een hekel aan heb, is het dit wel. Het liefst draai ik me nu regelrecht om. De winkel uit. 'Nee, we kijken liever zelf rond,' zeg ik beleefd.

'Prima, als ik kan helpen dan hoor ik het wel. Daar ben ik voor.'

'Ja, dan zullen we roepen. Bedankt,' zegt Eva.

We lopen wat in het rond, pakken een aantal broeken uit de schappen. De ogen van die vrouw prikken in mijn rug. Ik weet het zeker, ze kijkt naar ons. Als we aan de andere kant van de winkel zijn, loopt ze snel naar de wand en begint de door ons bekeken broeken weer op te vouwen, alsof ze blij is dat ze eindelijk wat te doen heeft. We kijken elkaar aan en het is duidelijk dat we alle vier hetzelfde denken. Wegwezen!

We staan weer buiten en ik zeg: 'Jemig, wat een irritante verkoopster.'

Eva knikt instemmend. 'Inderdaad. Er was niets te doen in die winkel. Ze had ook nadat we weg waren die broeken kunnen opvouwen. Ze keek ons gewoon de winkel uit. Mooi stom, want ze hebben best leuke broeken daar. Zin om te passen heb ik niet en dat ga ik ook niet maken. Het idee dat ze dan komt kijken hoe de broek staat, maakt me

al kriebelig. Ik weet zeker dat als hij lubberig zou zitten, ze zou zeggen dat hij me beeldig staat en dat hij perfect aansluit.'

'En dat de kwaliteit zo goed is, de zakken mooi zijn en de stiksels een prachtige kleur hebben,' vult Iris lachend aan.

'Ze heeft vast ook nog wel een truitje dat daar perfect bij past. Zonde als ik dat zou laten liggen, want het is echt een fraai setje,' grap ik.

Met zijn allen lopen we lachend de H&M in. Voor ik het weet, heeft Eva een enorme stapel shirtjes in haar handen en loopt ze richting de pasruimte. 'Het enige nadeel van deze winkel is toch wel dat het altijd zo druk is bij de paskamers,' zegt ze.

'O, maar daar heb ik wel een oplossing voor,' zegt Sanne. 'Heb je een hemdje onder je kleren aan?'

Eva tilt haar vestje omhoog. 'Ja.'

'Mooi zo, dan kun je die dingen toch gewoon in de winkel passen. Hupsakee kleding over het hemdje heen, voor de spiegel en je weet meteen of het goed staat,' zegt Sanne.

'Dat kan ik toch niet maken.'

'Natuurlijk wel. Het is zonde van de tijd om een halfuur in de rij te gaan staan.'

'Dat is waar.' Met zijn allen lopen we naar een spiegel, waar Eva haar zorgvuldig uitgezochte kledingstukken past. Ook ik heb een mooi vest gevonden.

'Ik wil eigenlijk ook een string passen.' Sanne wijst naar een rek hippe, kleurige strings met verschillende printjes. 'Die met die tijgerprint.'

'Wat let je. Je hebt toch al een string, boxer of hipster aan. Gewoon hupsakee eroverheen.' Ik probeer mijn gezicht in de plooi te houden, maar de anderen houden het niet.

‘Nu we het toch over ondergoed hebben, ik wil naar de Hünkemöller. Ik heb echt dringend nieuwe beha’s nodig,’ zeg ik.

‘Dringend nodig? Zijn ze versleten of helemaal uit de tijd?’ vraagt Eva.

‘Ik heb het gevoel dat ze te klein zijn. De bedoeling van een push-up kan toch niet zijn dat je door de T-shirtjes heen van die kwabbetjes ziet.’

‘Kwabbetjes?’ Sanne begint te lachen. ‘Nee, dan is de beha te klein.’

‘Ik ga een cup groter proberen.’

We zijn de winkel nog maar net binnen en Eva stormt al op de rekken af. ‘Deze is mooi.’ Ze haalt een zwarte beha met een roze kantje tevoorschijn. Op de cup zitten kleine stipjes en de achterkant is van doorzichtige stof.

‘Die is echt sexy en schattig tegelijk. Die wil ik passen. Hangt er nog een 75C tussen?’

Eva vist een beha uit het rek en brengt hem naar me toe. ‘Hup, passen jij!’ Ik loop naar de paskamers. In het pashokje hangt een bel, wat handig. Dan kan ik een verkoopster oppiepen. Misschien is advies vragen niet verkeerd. Ik trek mijn te krappe beha uit en doe het schattige, sexy exemplaar aan. Wow, hij staat beeldig.

‘En en en?’ hoor ik drie ongeduldige personen roepen. Ik schuif het gordijn opzij en mijn vriendinnen keuren hem aan alle kanten.

Eva bekijkt de beha uitvoerig. ‘Hij kan nog wel een maatje groter.’

‘Nóg groter? Hallo, van B naar D. Nee joh, gek!’

‘Het zou best kunnen,’ zegt Sanne dan ook.

‘Oké. Ik vraag het aan de verkoopster.’ Ik loop de paskamer weer wat verder in, druk op de bel en na enkele minuten wachten, komt er een verkoopster.

‘Kan ik je helpen?’

‘Ja, ik heb een beha aan en wil graag weten of dit de goede maat is.’

‘Ik denk dat je nog wel een cupmaat groter kan hebben. 75D. Zal ik hem voor je pakken?’

Ik slik. Dit kan toch niet waar zijn? Ik loop al jaren met cup A en daarna B. De verkoopster komt teruggelopen met de beha in de juiste maat. Ik trek hem aan en hij zit als gegoten. Alleen is hij ietsje minder schattig dan het kleinere exemplaar, de bandjes zijn breder en de achterkant is niet van doorzichtige stof maar van stevig materiaal.

‘En?’ vraagt de verkoopster. Mijn vriendinnen staan achter haar en kijken mee. ‘Ja, deze zit veel beter. Helemaal prima,’ zegt de verkoopster.

Ik kijk er bedenkelijk naar. ‘Wat een grote beha is dat vergeleken met mijn vorige.’

De verkoopster knikt. ‘Je kunt ook een voorgevormde nemen, maar dan zonder push-up. Dan heb je aan een C-cup voldoende. Die push-up beha zorgt ervoor dat je nog een maatje groter nodig hebt. Snap je?’

‘Mag ik dan zo’n C proberen?’ De verkoopster loopt de winkel in en komt terug met een beha in haar handen. Ik trek hem aan, maar meteen voelt het vreemd. Anders dan normaal. Ik draag mijn hele leven al push-up beha’s.

‘Nee, dit gaat hem niet worden.’ Mijn vriendinnen lachen.

‘Nee, bij jou hoort gewoon een push-up,’ zegt Sanne.

‘Precies, dat vind ik ook. Deze zit zo apart en het ziet er meteen zo anders uit onder je T-shirt. Dan neem ik die beha in D-cup wel.’ Ik ben nog steeds een klein beetje ont-hutst. Cup D! ‘Trouwens, ik neem er twee. Ik heb toch nieuwe nodig, nu de andere te klein zijn.’ Uit het rek vis ik de bijpassende strings en loop naar de kassa.

‘Zo, dat is ook weer geregeld,’ zeg ik als ik met mijn tasje lingerie over straat loop. Mijn vriendinnen lachen.

‘Zo erg is dat toch niet,’ zegt Eva.

‘Ik krijg het altijd zo warm van het passen. Die verkoopster die je dan inspecteert. Nee, mijn hobby is het niet.’ Maar wat me echt dwarszit, is dat ik zomaar ineens twee cupmaten erbij heb. Iedereen doet alsof het heel normaal is terwijl zoiets niet zomaar gebeurt. Ik zou toch niet...? Nee, dat kan niet. Nick en ik doen het altijd veilig. De keren dat we het gedaan hebben. Zo vaak is dat nog niet eens. Nee hoor, ik ben echt niet...

‘Je hebt nu wel een beha die mooi zit én er sexy uitziet. Nick weet niet waar hij kijken moet,’ onderbreekt Iris mijn gedachten.

Ik glimlach alsof er niks aan de hand is. ‘Eh, dat ligt eraan, als er sport op tv is, ziet hij nog niet dat ik naakt voor hem sta, dus met beha val ik al helemaal niet op.’

‘Die Nick is wel echt een sportfanaat, hè?’ vraagt Sanne.

‘Ja, een veel te fanatieke. Ik word er nu al kriegelig van.’

Eva kijkt bedenkelijk. ‘O jee, laat hij je nu al wachten?’

‘Ja!’ Ik frons mijn wenkbrauwen en vertel over die avond met de kaarsjes en het dvd’tje. ‘Meneer moest zo nodig naar een extra ingelaste voetbaltraining.’

‘Dat slaat nergens op. Afspraak is toch afspraak,’ zegt Eva.

‘Inderdaad, en sterker nog: het was niet de eerste keer dat me dit overkwam. In een maand tijd heeft hij me dit al drie keer geflikt. Wat moet ik daar toch mee?’

‘Dumpen die gast,’ zegt Iris.

‘Daar hebben we botte Iris weer, hoor. Ik ben anders wel helemaal gek op Nick.’

‘Zo bedoel ik het niet, maar dat wist je al, hè. Ik maak soms stomme opmerkingen. Tot tien tellen is aan mij niet besteed. Maar ik snap je punt. Je bent helemaal gek op Nick, maar aan de andere kant wil je niet op de tweede plaats staan.’

‘Klopt, ik voel me wel een beetje tweederangs. Ik wil dat hij er voor me is. Natuurlijk hoeft hij zijn sport niet op te geven voor mij, maar enigszins rekening met me houden, dat kan toch wel? Of ben ik nu te veeleisend?’

Sanne kijkt me hoofdschuddend aan. ‘Nee. Jullie zijn nog maar zo kort samen, dan hoor je naar mijn mening dolverliefd te zijn. Dan wil je heel graag bij elkaar zijn en mis je elkaar voortdurend.’

‘Dat dacht ik dus ook. Als we nu al vijf jaar samen waren, kon ik begrijpen dat de klad erin kwam. Dan kun je goed met en zonder elkaar, maar in het begin niet. Ik wil niets liever dan bij Nick zijn en dan is het zo frustrerend om te horen dat hij wéér geen tijd heeft. Als hij nu al geen tijd voor mij heeft, is het dan wel echte liefde?’ En hoe moet dat dan als ik wel echt zwanger van hem ben? Gaan we dan zomaar ineens samenwonen, een kind opvoeden, volwassen worden? Ik kan niet van de ene op de andere dag mijn leven overhoop gooien!

Iris kijkt naar de gevel van de Tango. ‘Ik denk dat je het hem moet voorleggen.’

We lopen de Tango in en ik voel me als een vis in het water. Meteen vergeet ik de helft van mijn zorgen. Schoenen, schoenen en nog eens schoenen. Zoveel keuze, ik moet gewoon een paar kopen. Ik struin af op kekke schoenen met een sleehak. ‘Eh, je had het over voorleggen? Wat moet ik hem voorleggen?’

‘Gewoon dat wat je ons daarnet vertelde. Dat je hem mist en dat je vaker bij hem wilt zijn. Dat je het jammer vindt dat hij vaak afzegt,’ zegt Iris.

‘Nee joh! Straks vindt hij mij bezitterig en wil hij niets meer met me te maken hebben.’ Ik trek de schoenen aan en ben op slag verliefd. Ze zitten als juweeltjes aan mijn voeten.

‘Eerlijkheid staat voorop, nu is het ook niet echt leuk én

er ontstaan irritaties. Zo wil je toch niet nog jaren verdergaan,' zegt Sanne en steekt haar duim op. 'Gave schoenen, kopen!'

Ik zwijg en denk na. Na enkele minuten zeg ik stellig: 'Nee, dat wil ik niet. Ik ga met hem praten. En inderdaad, de schoenen zijn super en ze zitten als gegoten. Ik neem ze.'

'Wel doen, hè,' zegt Eva en lacht geniepig. Eigen schuld, ik wreef het haar de vorige keer ook in. Ze moest duidelijk zijn tegen Stijn. En ik... Ik moet duidelijk zijn tegen Nick, want anders word ik niet gelukkig. Ik voel me zelfs onrustig. Het is niet leuk als je gezellig op je slaapkamer zit te wachten met de kaarsjes aan en je telefoon begint te rammelen, om vervolgens voor de zoveelste keer te horen dat hij niet komt.

Ik steek mijn tong uit. 'Ik koop ze nu meteen.'

'Ik had het over praten met Nick.'

'Weet ik. Ik ga het morgen doen. Beloofd,' zeg ik en leg mijn hand op mijn hart.

Mijn vriendinnen beginnen te lachen. 'Ik zweer het met mijn hand op mijn hart,' zeggen ze in koor, terwijl ze allemaal tegelijk de hand op hun borst leggen. Ik lach mee en denk weer terug aan die avond in de kroeg waarin we zwoeren dat het écht het laatste wijntje was. Dat we vervolgens de weg naar huis niet meer konden vinden, maakte wel duidelijk dat we ons niet aan de belofte hadden gehouden. We bleven glas na glas maar zweren dat het het laatste was, totdat we niet meer in staat waren om onze handen op de juiste plek van de borst te leggen. Het hart zat toen volgens ons overal en nergens. En een schik dat we hadden. Hoe we uiteindelijk thuis zijn gekomen, kunnen we ons alle vier niet meer herinneren. De kater echter wel. Ik heb nog twee dagen last gehad van hoofdpijn, en niet te zuinig.

‘Van het weekend weer lekker stappen,’ zegt Sanne, ons feestbeest. We staan bij de kassa en ik reken het zoveelste paar schoenen af. Het voelt goed, uitstekend zelfs. Weer een nieuw paar erbij, je kunt er niet genoeg hebben.

‘Ja, ik heb er zin in,’ zegt Eva en ook Iris knikt hevig.

‘Ik ook. Nick vroeg me om een filmpje te kijken, maar ik ga veel liever stappen.’

‘Groot gelijk heb je. Hij kan mee uitgaan of hij kan alleen thuisblijven. Je moet je leven niet door hem laten leiden. Zelf gaat hij voetballen en dan wil hij op jouw stapavond thuis op de bank gaan zitten. Daar komt niets van in.’ Sanne beweegt haar wijsvinger afkeurend heen en weer. ‘We gaan lol maken,’ voegt ze eraan toe en er verschijnt een brede glimlach op haar gezicht.

‘Daarom, ik ga gewoon mee. Ik praat morgen met Nick en vertel hem hoe ik erover denk. Hij mag mee en als hij geen zin heeft, blijft hij maar thuis. Zaterdagavond is onze stapavond!’

‘Zo is het maar net,’ zegt Iris.

Nadat we nog heel wat winkels afgestruind hebben, lopen we terug. Eenmaal bij de bushalte aangekomen, komt de bus net aanrijden. Beter kan niet.

Ik wrijf over mijn rug. ‘Lekker zitten.’ Mijn vriendinnen kijken me vragend aan. Ik kan de vraag die ze willen stellen bijna in hun ogen aflezen. ‘Zeg maar niets. Ik weet ook niet waarom ik op van die hoge hakken ga shoppen. Het is mijn eigen schuld, dat zal ik vanavond ook wel van mijn moeder te horen krijgen. Als ze thuis is.’

‘Als ze thuis is?’ vraagt Sanne.

‘Ja, ze is de laatste tijd veel weg.’

‘Dat is niets voor jouw moeder.’

‘Klopt, mijn ouders zijn inmiddels alweer vijf jaar gescheiden, maar sinds kort gaat ze veel vaker uit. Met

vriendinnen. Althans... Dat zegt ze zelf. Ik weet niet of ik het moet geloven. Ze kan ook een nieuwe minnaar hebben. Ik gun het haar wel na die vijf jaar alleen zijn. Ik probeer haar geregeld uit te horen, maar ze heeft me veel te snel door en laat niets maar dan ook niets doorschemeren.'

Eva kijkt me enthousiast aan. 'Leuk, een nieuwe lover!'

'Ho ho ho, niet te snel. Ik kan het mis hebben, misschien is ze wél echt met vriendinnen op stap. Ze vindt het vast fijn als ik straks een eigen kamer heb, dan kan ze thuis ook doen en laten wat ze wil.'

'Dat gaat vast nog jaren duren,' lacht Iris. 'Voordat jij een kamer hebt gevonden, zijn wij al getrouwd,' grapt ze.

'Nee, want ik heb toevallig aanstaande vrijdag een bezichtiging. In Eindhoven, dus gunstiger kan niet.'

'O, wat leuk. Dat wist ik nog niet. Laat ons weten hoe het afloopt. Ik heb wel zin om een kamer op te knappen en meubels te gaan shoppen met zijn allen,' zegt Sanne.

'Ik ook. Ik kan niet wachten tot ik mijn eigen kamer heb. Dan kan ik heerlijk doen en laten wat ik wil. Niemand die me stoort. Ik kan iedereen uitnodigen wanneer ik dat wil.'

'Ja ja, dan kan je natuurlijk ongestoord vrijen met Nick en kilo's chocolade eten zonder er een opmerking over te krijgen. Een zootje maken van je kamer zonder dat je er gezeur over krijgt en muziek draaien wanneer jij dat wilt,' lacht Sanne.

'Geweldige voordelen toch?' zeg ik en knipoog.

Inmiddels stopt de bus vlak bij mijn huis. Wat gaat de tijd toch snel als je gezellig aan het kletsen bent. 'Ik moet er hier uit. Spreek jullie snel.'

'Doeg,' roepen mijn vriendinnen in koor. Eva voegt er nog snel aan toe: 'En wel met Nick gaan praten, hè?'

'Ja, ja, ja. Ik doe het. Tot snel.'

Voor ik naar huis ga, loop ik een blokje om naar de drogist. Als er maar geen bekende achter de kassa staat is

alles goed. Ik stap de kleine winkel binnen en word gegroet door een vrouw die me niet bekend voorkomt. Gelukkig.

Alsnog zenuwachtig loop ik snel naar het schap met zwangerschapstesten en pak er zomaar een uit. Samen met een pak inlegkruisjes leg ik het op de toonbank. Ze scant de spulletjes af. Ik betaal contant en neem de bon niet mee.

‘Wil je er een tasje om?’ vraagt ze.

‘Nee, het gaat hier wel in.’ Ik prop de spullen in mijn schooltas en ga meteen door naar huis.

Mijn moeder staat met een schort om in de keuken. ‘Hoi hoi. Lange dag gehad op school?’

‘Nee, een half dagje en daarna ben ik gaan shoppen met Eva, Sanne en Iris.’

‘Gezellig! Nog wat leuks gekocht?’

Ik houd de tas van de Hünkemöller omhoog. ‘Een nieuw vestje en nieuwe beha’s.’

‘O, sexy lingerie voor je nieuwe vriendje. Wanneer ga ik hem nou eindelijk ontmoeten?’

‘Tja mam, jij bent de laatste tijd zo weinig thuis. Hij is hier al best vaak geweest, maar jij bent er steeds niet. Moet je me soms iets vertellen?’

Mijn moeder draait zich snel om en loopt naar het fornuis, waar ze vervolgens onnodig in het pannetje kaassaus roert. ‘Nee hoor, ik heb het gewoon druk met mijn werk en met mijn vriendinnen. Sinds ik bij je vader weg ben, heb ik meer tijd voor mezelf en mijn vriendinnen. Heerlijk.’

Ik ken die afleidingsmanoeuvres van haar maar al te goed, maar ik besluit om er niet op in te gaan. Mijn moeder kennende gaat ze me toch niets vertellen. Dat doet ze pas als ze dat zelf wil.

‘Ik ben blij voor je. Fijn om te horen dat je nu weer gelukkiger bent.’

‘Ik ben heel gelukkig,’ lacht ze. ‘We gaan trouwens eten.’

‘Oké,’ zeg ik en schuif de stoel van tafel. ‘Ik heb niet zo’n honger. We hebben vanmiddag bij de Mac gegeten, dus ik eet maar een beetje.’

Mijn moeder glimlacht. ‘Ja, dat komt je wel goed uit nu we bloemkool eten, hè.’

‘Precies!’ zeg ik met een grijns. Door mijn hoofd spookt het idee dat ik zwanger ben. Zwangere vrouwen hebben vaak weinig eetlust. Ik heb nooit zin in bloemkool, maar is het nu erger dan gewoon? Ik moet die test snel doen, want ik maak mezelf gek.

‘Wanneer komt Nick weer?’

‘Morgenavond, hoop ik. Ik bel hem straks op om te vragen of hij tijd heeft.’

‘Wat jammer nou. Morgenavond ben ik ook niet thuis. Ik heb nachtdienst.’ Tja, dat hoort bij werken in een ziekenhuis.

‘Je ziet hem vast binnenkort. Althans, als het dan nog niet uit is tussen ons.’

‘O jee, gaat het nu al niet goed?’ Ze kijkt me een tikkeltje bezorgd aan.

Ik vertel haar het verhaal over de avondjes dat hij liever sport en ik op hem aan het wachten ben. Ik vertel haar over het bankhangen. ‘Ik wil veel liever feesten, uitgaan en lekker tutten.’

‘Tja, schat, hij is zo te horen anders dan jij. Twee totaal verschillende types. Dat kan negatief werken, maar ook positief. Je moet met hem gaan praten en zien of jullie tot een oplossing kunnen komen. Wat dacht je van een avondje thuis op de bank en een avond stappen in de kroeg. Ik noem maar wat.’

‘Dat zeiden mijn vriendinnen ook al. Ik ga hem straks bellen en morgenavond wil ik er met hem over praten.’

‘Heel goed plan,’ zegt mijn moeder. Ze stopt een stukje in de kaassaus gedompelde bloemkool in haar mond. Ik

staar naar mijn bord. Nog eventjes dooreten en dan heb ik het gehad. Brrr, bloemkool.

Na het eten ga ik naar boven. Ik haal de zwangerschapstest uit mijn tas en neem die mee naar de badkamer, waarvan ik de deur op slot draai. Terwijl het bad volloopt, haal ik de test uit het doosje. In de gebruiksaanwijzing staat dat ik eroverheen moet plassen. Ik ga op de wc zitten en probeer het staafje onder mijn plasstraal te houden zonder dat mijn hand vies wordt. Na een paar keer verzitten lukt het eindelijk.

Als ik klaar ben, blijf ik naar de test kijken. Het is fout als er een plusje verschijnt. Ik doe mijn ogen dicht en weer open, maar er is nog niks te zien. Nog een keer. Nu is het wel duidelijk. Ik ben niet zwanger. Opgelucht stop ik de test terug in het doosje. Die ga ik binnenkort ritueel verbranden of zoiets. Zorgen dat hij nooit meer terugkomt.

Ik dompel me onder in het hete badwater. Nu kan ik Nick met een gerust hart bellen. Niks aan de hand. Ik toets zijn nummer in op mijn mobieltje, dat ik zelfs in de badkamer bij me heb, en wacht tot hij opneemt. 'Ha, met mij.'

'Hoi, schat. Alles goed?'

'Ja, hoor. Ik wil morgenavond met je afspreken om wat te bespreken. Kan je dan?'

'Is er iets dan?' vraagt Nick verbaasd. Typisch mannen, die voelen niet aan wanneer een vrouw niet lekker in haar vel zit.

'Ja, ik wil wat aan je kwijt.'

'Vertel op!'

'Niet nu, morgenavond wil ik het daar graag rustig over hebben.'

'Als dat per se zo moet. Oké, ik ben er om acht uur.'

'Is goed. Ik ga ophangen, want ik lig in bad en die hete

damp is vast niet goed voor mijn telefoon.'

'Prima. Tot morgen. Doeg. Kus.' Ik luister naar de monotone pieptoon aan de andere kant van de lijn. Wat doet hij kortaf. Ik heb toch niets verkeerd gedaan?

Rianne Verwoert

Schikken *of* stikken

Hoe kom je aan de leukste kamer van de stad?

Hoewel Nick en Mandy dol op elkaar zijn, is hun relatie niet altijd koek en ei. Integendeel. Hun knipperlichtrelatie drijft beiden zo nu en dan tot wanhoop. En dat ligt natuurlijk vooral aan Nick, vindt Mandy. En andersom. Maar hij is het die haar soms simpelweg laat wachten tot ze een ons weegt, omdat zijn sportvrienden nét even belangrijker zijn. En zij trekt haar eigen plan en feest erop los met haar vriendinnen. Mandy kiest voor haar vrijheid en wil op kamers, maar dat blijkt nog niet zo eenvoudig als ze dacht. Helemaal niet als haar relatie met Nick heel anders uitpakt dan ze ooit voor mogelijk had gehouden!

Rianne Verwoert schrijft, naast haar studie Communicatie in Nijmegen, vrolijke chicklits. Dit is de vierde roman van Nederlands jongste chicklitschrijfster.

Haar uitgave *Trouw(en)* verscheen op nr. 9 in de Ultieme Chicklit Top 50 van *chicklit.nl* en haar debuutroman *Liever niet verliefd* op nr. 11!

Over **Schikken of stikken**:

'Enmaal op de bank met een kop thee en een pak stroopwafels heb ik dit boek in een ruk uitgelezen.

Een fijn en boeiend verhaal!'

Aukje van Ginneken

NUR 301

ISBN 978-90-5977-510-7

9 789059 775107

Zomer & Keuning

www.nederlandsechicklit.nl